

σύνημα τοῦτο ἅπας ὁ τόπος τίθεται ὑπὸ τὰ ὄπλα καὶ ὁ λόγος μεταβαίνει ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον, ὅπως γνωστῆ τις τῶν πύργων ἔδωκε τὸ πρῶτον σημεῖον καὶ δράμωσιν ἔνοπλοι πρὸς τὰ ἐκεῖ».

Καὶ εἰς τὴν περιώνυμον δὲ ἐπιστολὴν τοῦ Βεναλδῆ ἀπαντῶμεν τὰ ἐξῆς φρικώδη, ἅτινα ὑπέστησαν οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ πειρατῶν, μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Βενετῶν ἐγκατάλειψιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸν ἐπακολουθήσαντα ἐκπατρισμὸν τῶν Ἀθηναίων : « . . . Καὶ θάλαττα ἐπάγει ληστρικὰς βαρβάρων τριήρεις, δεινὴν χίμαλωσίαν καὶ καινῶν σπέρματα δακρύων ἐπωαζούσας. Καὶ ἦν αἰγιαλὸς Σαλαμῖνος θορόβῳ τότε θρηνώδει κατάδουπος. Μητέρες κύουται δύστηνοι ἄωροὶ τὰς ὠδῖνας ὑπέμενον τῆς γονῆς, καὶ νήπια μητέρων ἐπικουρίαν ψελλιζούσαις φωναῖς ἐπικαλοῦντα κατηδαφίσθησαν πέτραις καὶ τυραννικῆς ἀκολασίας νεάνιδες ἀκμάζουσαι γεγόνασι θῦμα δεινόν· καὶ οἱ λαμπρῶς γεγηρακότες δούλειον ἔσχον τῆς ζωῆς τὸν ἐπίλογον. Διέσπαρται πλεόνων τὰ ἔχγονα ἀλλοδαπῆς ἐν ἄκρα χθονὸς καὶ τοῦ γένους τὰ φίλτατα ὠμότητος βαρβάρου σκυῖλον κατέστη καὶ θλίβει πῶρας ἀπίστων πρὸς ὕδωρ πλοῦτος Ἀθηναίων δορύλητος· πρεσβυτέρων δὲ χεῖρες ἱερουργῶν πιεζόμεναι καὶ πρὸς ζυγὸν ἐλαυνόμεναι καὶ λησταῖσιν αὐτοῖς ἐλεεινὸν ἔδοξε θέαμα».

*

«Ζωντονὲ δὲν λαΐζει».

Τὸ λαΐζει εἶναι ῥῆμα Ἀθηναϊκὸν σημαῖνον : « Ἐκπέμπει ἤχον».

